

[Duetoft]

men til gengæld overveje, om det ikke var en idé at gå ind i det, som hr. Poul Nielson kalder hovedstrømmen i dansk energipolitik.

Jeg synes, det ville være smukt, hvis specielt hr. Bilgrav-Nielsen kom med, for der er ikke meget ved at stå ude på sidelinjen og råbe; det er bedre at være inde ved bordet. Man får ikke altid sin vilje, men man får lov til at være med og få lidt indflydelse, og det håber vi så vi får lov til i fremtiden efter denne dagsorden.

(Kort bemærkning).

Poul Nielson (S):

Det er til hr. Duetofts spørgsmål om Venstres stilling i det her. Jeg synes da godt, jeg vil give det bidrag til opklaringen, at der i hvert tilfælde ikke hos mig er nogen tvivl om, hvad Venstre mener i den sag. Og indholdet i den konstatering giver altså ikke anledning til nogen som helst usikkerhed vedrørende sagens faktiske ekspedition, uanset hvad der ellers har været sagt i dag.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Hr. Peter Hansen-Nord en kort bemærkning. Hr. Peter Hansen-Nord frafalder.

Bilgrav-Nielsen (RV):

Ja – det, Svend mener, osv. Men hr. Peter Hansen-Nord er et yderst ræsonnabelt menneske, så hvorfor gentage svaret.

Men i øvrigt forholder det sig sådan, at nu er debatten vel ved at være løbet af stabelen. Jeg for min part har haft et par indlæg undervejs, og dem skal jeg i hvert tilfælde ikke gentage. Men jeg føler trang til indledningsvis at sige til hr. Duetoft, at jeg godt kan forstå, at hr. Duetoft gerne vil konkludere allerede nu, at nu er CD inde i varmen, kulvarmen.

Jeg kan også godt forstå, at hr. Duetoft havde behov for at drage en konklusion, for hr. Duetoft valgte jo at stå udenfor. Når hr. Duetoft ikke er med i 20. marts-aftalen, så er det, fordi da arbejdet omkring den tog sin start, da naturgasrapporten blev fremlagt, sad hr. Duetoft i New York og udbasunerede sin uforgribelige mening om, hvor overflødigt dette arbejde var. Så gik vi andre i gang, nu ligger konceptet der, og det bliver naturligvis videreført.

Jo, døren er åben for hr. Duetoft, hvis han vil med ind i varmen, men det bliver ikke på

bekostning af andre, som er med, for 20. marts-aftalen, og hvad dertil hører – og jeg håber, der kommer til at høre meget mere med om bio-brændslerne – er selvfølgelig et aftaleforhold, som man ikke kan splitte mellem de partier, der nu står bag 20. marts-aftalen. Så ingen surhed fra min side, men glæde over, at hr. Duetoft nu vil være med. Ked af er jeg, at der skulle et kulværk til.

Det, som er spændende ved diskussionen i dag – for lige at give et historisk tilbageblik – er, at da energihandlingsplanen blev fremlagt, havde den sine tilhængere og sine opponenter. Opponenterne var helt afgjort ude i elsektoren og ovre i Industriministeriet, begge steder er de der endnu. Nu er der så sket en kobling politisk, som gør det svært at se forskel på tingene, men jeg tror stadig, der er forskelle her. Sagen er nemlig den, at besvarelsen af kritikken varetoges af det samme hold, som i dag sidder på energipolitikken: størstedelen af departementet og Energistyrelsen. Det er det samme hold, og de har ikke ændret opfattelse. De blev ikke dikteret politiske svar i min tid, jeg tror heller ikke, de vil acceptere det i fremtiden.

Når jeg siger det på den måde, er det, fordi det opgør, vi dengang tog med elsektoren, var et skrappt opgør. Vi fravristede dem rollen som et af de almindelige danske politiske partier, som altid sad med ved forreste bord, når energipolitikken skulle planlægges. Det blev der ændret på, de blev henvist til den for en sådan institution naturlige plads i samfundet. Eller, som hr. Poul Nielson engang tidligere, tror jeg, har udtrykt det: Det er Folketingets opgave at lave politik, det er elværkernes opgave at lave strøm.

Nu ændrer tingene sig igen, selv om Energi- styrelsen, Energiministeriets departement og den daværende minister med gode venners hjælp – og de var mange – i Folketinget afviste de helt urimelige krav, der blev fremsat fra el-sektoren, og som totalt kuldcastede energihandlingsplanen, og påviste, at der hverken var økonomi eller miljø eller forsyningsikkerhed eller noget som helst i den plan. Det blev afvist så sent som for et år siden. Den 20. marts 1991 stod hr. Poul Nielson på denne talerstol og sekunderede ministeren – og alle os andre naturligvis – fornuftigt i, at der ingen rimelighed var i den kritik, der var rettet fra elselkskabernes side. Men de arbejder jo videre med de-